

In memoriam Jos Van Hoey

Beproefde Familie.

Dierbare Vrienden van de Overledene.

We zijn er al wel een beetje aan gewoon geraakt, dat op onze dagen zovelen plots uit het leven worden weggerukt. En toch staan we hier vandaag er nog wat ongelovig bij nu we diegene, die wij vorige week nog zo joviaal en vriendelijk in ons midden zagen, voor goed zullen moeten missen. Het is haast niet te geloven. Mogen we, mede in naam van de familie Van Hoey-Van de Pol, U allen welkom heten en U danken voor Uwe aanwezigheid, U allen die - zo meen ik - van uit de verste hoeken van onze Kempen en Provincie, en wellicht ook zelfs ver daarbuiten, naar hier gekomen zijt om afscheid te nemen van een trouwe vriend, Jos Van Roey.

Wijzelf staan hier vandaag voor een onmogelijke opgave: dat rijk gevulde en zo vruchtbare leven in enkele woorden hier samenvatten. Meer dan een lijvig boek kan er mee gevuld worden, en we durven de hoop uitspreken dat iemand de moed zal vinden, om er echt aan te beginnen. Een vriend van Jos drukte het deze dagen aldus uit: Jos was een reuzekerel zoals er alle 20 jaar in onze gemeente geen geboren wordt. Hij heeft een activiteit aan den dag gelegd waar vijf mensenlevens kunnen mee gevuld worden. En inderdaad, wie - zoals wij - even een blik mag werpen in die verschillende werkkamers, waar deze man zijn dagen en een deel van zijn nachten doorbracht, staat werkelijk versteld dat één man op één mensenleven dat alles heeft weten te verwezenlijken. We overdrijven niet als we zeggen dat al hetgeen er gemeenschappelijk aan cultureel werk in onze gemeente en voor een stuk in heel de Kempen de laatste jaren tot stand werd gebracht, het zegel draagt van Jos Van Roey: hij was daarbij de denker, de ontwerper, de spil en veelal ook de uitvoerder ervan. Toneel lag hem val jongsaf zeer nauw aan het hart: als begaafd speler en uitstekend regisseur lag hij aan de basis van het bloeiend toneelleven hier in Herentals, zowel in het College als in de Gemeente, maar bovendien ook in een tamelijk verre omgeving.

Het Gildeleven van heel de Kempen uit de laatste 15 jaren is werkelijk ondenkbaar zonder de Erehoofdman van de Aloude St.-Sebastiaansgilde van Herentals en haar Opperdeken van de Hoge Gilderaad der Kempen: zijn grootste verdienste hierin is wellicht niet zomaar dat hij onze gilden bekendheid heeft gegeven in bijna heel Europa, maar vooral dat hij van onze gilden echte Cultuurgroepen heeft gemaakt.

Ook het toerisme in onze gewesten heeft zeer veel aan Jos Van Roey te danken: niet alleen heeft hijzelf ontelbare reizen uitgestippeld en geleid, het V.V.V. op gang gebracht, de Kempische wandelingen ingericht, allerhande stoeten ontworpen, zowel voor de viering van het 750-jarig bestaan van de stad als voor het huldigen van wielerkampioenen, de Heggestoet te Poederlee en zovele andere gelegenheden, hij was ook de ontwerper en voor een deel de

maker van de originele Kerststal op de Grote Markt en ingewijden in Herentals weten zeer goed dat de zo besproken Toeristentoren eigenlijk "zijn" levenswerk is geweest. Hij hield van de natuur, werkte graag in zijn tuin en was een werkelijk genie in het vervaardigen van bloemstukken en kerstblokken, en zijn grootste genoegen bestond er in daarmee zijn vrienden te kunnen verrassen. Zijn huis en zijn beide tuinhuisjes zijn een rijke verzameling van oude boeken, toneelwerken, recenten, ontwerpen en van duizenden foto's genomen bij allerhande gelegenheden.

Bij al deze activiteiten, en initiatieven mogen wij voorzeker niet vergeten dat hij zijn taak als ontvanger van de gemeente ter harte nam, gedurende 43 jaren op een manier die men hem moeilijk zal kunnen nadoen. Hij was zo vergroeid met zijn taak dat hij zelfs op zijn pensioensleeftijd er maar moeilijk afstand kon van doen, en hij wou zich ook nu nog verder bekwamen door het volgen van een oomputerkursus, waarvan hij reeds de eerste les had bijgewoond in Hasselt. Als wellicht langst in dienst zijnde ontvanger was hij tevens de bezieler van de provinciale vereniging van Gemeente-ontvangers. Het moet ons dan ook niet verwonderen dat tientallen van zijn collega's hier vandaag aanwezig zijn voor zijn uitvaartdienst.

Het kan natuurlijk niet anders dan dat deze zo uitgebreide werkzaamheden hem heel wat tijd hebben gekost, die hij normaal aan zijn gezin- en familieleden had kunnen besteden. Daarom heeft hij de laatste jaren een deel van zijn opdrachten aan anderen overgedragen, om destemeeer zorg en tijd te kunnen besteden aan zijn gezin. Wat hij de laatste jaren vooral, wanneer de gezondheidstoestand van zijn ingoede echtgenote meer zorgen baarde, voor haar heeft gedaan is eenvoudig geweldig te noemen. Zijn grenzeloze inzet voor zijn medemensen toont voldoende aan welk goed hart hij in zich droeg: dat bleek nog één dezer dagen toen hij zijn mooiste bloemstuk liet bezorgen aan een zieke in zijn buurte. Maar dat bleek ook reeds in zijn jeugd jaren, toen hij na moeders sterven bereid gevonden werd om zijn studie voor notaris op te geven om zich dienstbaar te maken voor eigen broers en zusters. Heel zijn drukke activiteit, zijn doen en laten waren ingegeven door zijn liefde voor zijn Vlaams en Kempisch volk en door zijn eerbied voor de rijke tradities en de godsdienstige gebruiken van ons volk. Hij kon zo ontroerd zijn bij de mooie gregoriaanse gezangen en wij weten het wel hij was op weg naar de viering van het Avondmaal des Heren op Witte Donderdag in de oude Norbertijnenabdij van Tongerlo toen hij gans onverwacht door een beroerte werd getroffen. Wij mogen het werkelijk als gelovige mensen zo zien dat hij, in plaats van de herdenking te vieren hier op aard, werd weggeroepen om aan te zitten aan het eeuwige gastmaal van de Heer zelf. Gestorven op eigen Kempische grond, die hem zo dierbaar was, wij zouden haast zeggen op het veld van eer, lag hij later opgebaard -o zo schoon- te midden van die Kempische heide door hem zo zeer bezongen.

Want na hetgeen wij reeds hebben vermeld uit zijn overvolle levensbezigheden, is er nog één voornaam punt

dat we tot heden niet hebben aangeraakt hij schreef een onoverzichtelijk aantal artikels, versjes, rijmdichten, potpurry's, hulde cronograms voor allerhande omstandigheden. Wij zouden graag dit in memoriam willen besluiten met één van zijn gedichten, een zeer oud, maar wellicht zeer toepasselijk voor een gelegenheid als deze

Nee, wees niet treurig nu, mijn hart,
omdat wij scheiden moeten:
de avond is te schoon geweest,
om met een traan goe'n nacht te groeten.
Jij weet dat dit samen zijn
niet onverstoord kan blijven duren.
De nacht komt toch en valt zo snel
en sluit de poëzie der zaligste uren.
Het is het noodlot van het daglicht
dat geen duurzame bloei kan verwerven.
Het kriekt en groeit, maar als de zon verzinkt
dan moet het, moet het sterven.
Och 't is het eeuwen oud refrein
van 't wonder spel der dagen en der nachten
zij ontluiken, bloeien en vergaan
om op elkaar te volgen en te wachten.
Nee, wees niet treurig nu, mijn hart,
we gaan verheugd gelijk we kwamen.
Wij hopen op een nieuwe dag
misschien zijn we dan weer te samen.
Dees avond leeft in mijn gedacht
en in mijn hart dat lacht:
wellicht ons nog een mooier avond wacht
slaap zacht... tot ziens... goeie nacht.

Dierbaren laten wij samen eucharistie vieren: God danken om al het mooie en vruchtbare in dit leven. Maar ook bidden om Gods barmhartigheid want hij was -zoals wij allen- ook maar een gewoon en zwakke mens. Ons aller opdracht bestaat er in "zijn" levenswerk voort te zetten, ieder op ons terrein, ten bate van zijn en ons aller dierbaar en schoon Vlaams en Kempisch volk.

Z.E.H. deken Onsea te bewaren voor Jos Gepts van St.-
Sebastiaan.

20/4/76/